

Възстановиха тъй също лотарията, която бѣше запрeтeнa отъ Конвента „като измислица на деспотизма, назначена да запуши устата на народа върху нищетата му“. Ние бѣхме забравили да поменемъ за тоя нравствененъ актъ на Конвента, като прѣчислявахме блажитѣ му мѣропріятія.

Г-нъ Тиеръ, слѣдъ като изобразява картината на Франция, каквато бѣше до навечерието на 18 фрyктидоръ, умиroтворeнa отвѣтрѣ, побѣдоносна отвѣнъ, провиква се:

„Въ коя епоха нашето отечество е прѣдставлявало таквозъ прѣкрасно и величественно зрѣлище? Буритѣ на революцията повидимому бѣха утихнали, и само шумътъ на партиитѣ ечеше още като нослѣденъ отзвукъ на тая буря. Тѣзи остатѣци на вълнението се сматряха даже като жизнено проявление на една свободна държава. Търговията и финанситѣ слѣдъ ужасната криза почнаха да се подобряватъ; земята врѣчена на трудолюбиви рѣцѣ, обѣщаваше добра жътва. Правителството състоеше отъ буржуа, подобни намъ, и управляваше Републиката съ умѣренность, а тѣхнитѣ наслѣдници трѣбваше да бѣждатъ още по-добри дѣйци. Отъ всяка страна бѣше свободно. Франция стигнала до върхътъ на своето могѣщество, владѣяше цѣлата територия отъ Рейнъ до Пиринеитѣ и отъ морето до Алпитѣ. Тя бѣше озарена съ безсмъртна слава. — Но това трая единъ мигъ; въ живота на народитѣ, както и въ индивидуалния животъ всичко е скоропроходяще“.

А г-жа Сталь тъй резюмира своето мнѣние: „Првитѣ двадесетъ мѣсеца, които минаха слѣдъ урежданieto на Директорията, бѣха периодъ на забѣлѣжителна административна дѣятелность. Но втората половина отъ нейното управление на страната бѣше плачевно отъ всяка страна, което даде поводъ да се обвиняватъ самитѣ учреждения за това. Безпристрастната история ще